

អង្គការ៖ វិវឌ្ឍន៍វប្បធម៌ និង ហោរ ខ្ញុំយ

ច្បាប់ ក្រុម ខ្ញុំយ

- ~ ច្បាប់ ល្បី កង្កី
- ~ ច្បាប់ កេរ្តិ៍ ឈ្មោះ
- ~ សេចក្តី រំលឹក ដល់ ភ្នំ ពេញ
- ~ ពាក្យ គោរព ប្រជោជ ជ័យ សម្រាប់

ការ ច្បាប់ របស់ ក្រុម ខ្ញុំយ

ព.ស. ២៥១៦

ច្បាប់ ក្របខ័ណ្ឌ

- ច្បាប់លើកម្មវិធី
- ច្បាប់កេរកាលកម្មវិធី
- សេចក្តីណែនាំដល់សេវាករ
- ពាក្យកាតព្វកិច្ចដេរ៉ាជន ប្រុស ស្រី

អារម្ភកថា

ច្បាប់ក្រមដុំយនេះកាលបោះពុម្ពលើកមុនៗ ចែកចេញជាបីសៀវភៅ គឺសៀវភៅទី១ មានច្បាប់ល្បីកថា និងកេរកាលថ្មី. ទី២ សេចក្តីដាស់តឿន និងទី៣ពាក្យកាព្យប្រដៅជន ប្រុសស្រី ។ នៅគ្រាបោះពុម្ពលើកទី៦នេះ ដោយនិយមតាមសេចក្តីស្នើពីមជ្ឈដ្ឋានអ្នកសិក្សាជា ច្រើននាក់ដែលសុំអោយយើងផ្តុំគ្នាយកច្បាប់នេះមករួមគ្នាជាសៀវភៅមួយ ត្បិតទុកអោយនៅ ដោយឡែកៗជាកូនសៀវភៅតូចៗនោះនាំអោយរំខានប៉ាត់ប៉ាយ ពិបាកថែរទាំ ។ យោបល់នេះ ត្រឹមត្រូវណាស់ ទើបយើងសម្រេចប្រមូលផ្តុំបានជាសៀវភៅមួយនេះឡើង ។

ចំពោះពាក្យពេចន៍ កាព្យឃ្លោងទាំងអស់នៅក្នុងច្បាប់ទាំងប៉ុន្មាននេះ យើងគ្មានប៉ះពាល់ កែប្រែសោះឡើយ សម្រួលតែរបៀបតម្រូវបញ្ជាឱ្យអោយមានលំនាំទៅតាមបែបកាព្យ ត្រឹមត្រូវប៉ុណ្ណោះ ។

គោលបំណងធំរបស់យើងខ្ញុំមួយទៀត គឺការចង់រក្សាស្នាដៃដ៏មានតម្លៃនៃលោកតាករី **តិរម្សច័យ ឬត្រមច័យ** ព្រោះពាក្យសំដីរបស់លោកក្នុងនេះទាំងអស់សុទ្ធតែមានន័យទូលំទូលាយ ហើយប្រកបដោយខ្លឹមសារល្អណាស់មិនចេះហួសសម័យកាលនោះផង តាំងពីគ្រាលោក សរសេររហូតសព្វថ្ងៃនៅតែមានន័យត្រូវគួរនិងធ្វើគតិទូន្មានខ្លួនបាន ។

ឆ្លៀតឱកាសនេះ ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិតសុំសម្តែងការវិកិតដ៏ជ្រាលជ្រៅចំពោះវិញ្ញាណក្ខន្ធនៃ លោកករីដ៏ឆ្លើមនេះផង ។

ភ្នំពេញ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៩៧២

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

ជីវប្រវត្តិ អ្នកព្រះភិរម្យភាសា អ៊ឹក អ៊ឹក ហៅ ង៉ុយ (1865 - 1936)

អ្នកព្រះភិរម្យភាសាអ៊ឹក, ឈ្មោះពេញ អ៊ឹក អ៊ឹក ហៅ ង៉ុយ កើត នៅ គ.ស ១៨៦៥ (ព.ស ២៤០៨) នៅភូមិព្រៃអណ្តូងស្វាយ ឃុំកំបូល ស្រុកភ្នំពេញ, ខេត្តកណ្តាល ។

- បិតាលោកនាម អ៊ឹក ធ្វើមេឃុំកំបូល មានគោរម្យងារ ជា «ចៅពញាធម្មធារា» ។ ចៅពញាអ៊ឹក ជាប់ជាសាច់ញាតិនឹងម្ចាស់អង្គប៉ុក ។

- មាតាលោកនាម អៀង ជាបុត្រីរបស់ចៅពញា ម៉ុក មេឃុំ ស្ថានថ្ម ស្រុកខេត្តជាមួយគ្នា ។ មាតានិងបិតាលោក ត្រូវជាបងប្អូនដីម្នា មួយនឹងគ្នា ។ លោកជាកូនទីពីរ នៅក្នុងគ្រួសារ ។

កាលពីនៅវ័យកុមារ លោកបានរៀនសូត្រលេខនព្វន្ត អក្សរ-សាស្ត្រ នៅវត្តអង្គបឹងចក ភូមិបែកស្តរ ឃុំបែកចាន ក្នុងស្រុកកំណើត របស់លោក ។ កុមារ អ៊ឹក អ៊ឹក ជាក្មេងម្នាក់ឧស្សាហ៍រៀនសូត្រ ។ លោក បានបួសជាសាមណេរនៅក្នុងវត្តនោះ ។ ប៉ុន្មានឆ្នាំក្រោយមក លោកបាន លាចាកសិក្ខាបទទៅបំរើមាតាបិតា ហើយបានធ្វើជាស្មៀន របស់ឪពុក លោកក្នុងការដើរហួតពន្ធស្រូវអាជ្ញាហ្លួង ។ លុះអាយុបាន ២១ ឆ្នាំ លោក បានបំពេញឧបសម្បទាភិក្ខុ នៅក្នុងវត្តដដែល ដោយមានព្រះឧបជ្ឈាយ័ នាម សាស់ និងលោកគ្រូសូត្រស្តាំនាម ជ្រូក ជាកម្មវាចា, លោកគ្រូសូត្រ

ឆ្វេងនាម អ៊ឹង ជាអនុស្សាវរនៈ ។ ភិក្ខុ អ៊ូ បានរៀនសូត្រធម៌អាថិ និងរៀន
 ប្រែប្រះត្រៃបិដកដំបូង ក្នុងសំណាក់លោកគ្រូអាចារ្យ « ទិត្យ » នៅវត្តអង្គ
 ចឹងចក ។ បន្ទាប់មក លោកបានស្វែងរករៀនវិបស្សនាកម្មដ្ឋាន ក្នុង
 សំណាក់លោកអាចារ្យជាច្រើនកន្លែងទៀត ។ លោកបានគង់ក្នុងផ្នួសជា
 ភិក្ខុបាន ៥ ឆ្នាំ ។ លុះចេះដឹងល្មមប្រើការបានហើយ លោកបានលាចាក
 សិក្ខាបទ មកប្រកបជីវភាពជាគ្រូហស្ថវិញ ។ ក្រោយពេលលោកចាកផ្នួស
 មក លោកបានជួយធ្វើការឪពុករបស់លោកដែលជាមេឃុំ ដោយមានងារ
 ជាក្រុមផង ជាស្មៀនផង ។ ដល់ពេលស្រុកភ័ន្តប្រៃ លោកលាឈប់លែង
 ធ្វើការរាជការ ហើយរស់នៅជាកសិករធម្មតា ។

លោកជាអ្នកមានវោហារលែបខាយ ប្រាជ្ញាវាងវៃ ចេះចាំរឿងរ៉ាវ
 ពីបុរាណៗ ទាំងគតិលោក ទាំងគតិធម៌ជាច្រើន ព្រមទាំងចេះច្រៀង ចេះ
 ភ្លេង និងជាអ្នកចម្រៀងខ្សែដេវ័រយ៉ាងចំណាន ធ្វើឱ្យកសិករឯទៀត
 ស្រឡាញ់រាប់អាន ទុកលោកជាអ្នកប្រាជ្ញក្នុងភូមិស្រុក ហើយគេនិយម
 ហៅលោកថា « ភិរម្យង៉ុយ » ។ លោកភិរម្យង៉ុយ មានមាឌធំ ដុះក្បាល
 ពោះ កាត់សក់ជ្រុងខ្លី ទុកពុកមាត់ខាងលើ និយមស្លៀកសំពត់ចងក្បិន ពាក់
 អាវកត្រង់ ឡើវធំ ពាក់ស្បែកជើងផ្កាត់ និងមួកសំបុក ។ ពេលដើរទៅ
 ណាមកណា លោកមានបង្វិច និងឈើច្រត់កាន់ជានិច្ច ។ ពេលលោកសូត្រ
 កំណាព្យ លោកតែងដេញខ្សែដេវ័រកំដរ ។ ខ្សែដេវ័របស់គាត់ អាចដោះ
 ចេញពីគ្នា ហើយតម្លើងបានភ្លាមៗ កាលណាគាត់ត្រូវការប្រើ ។ ពេលណា
 លោកត្រូវការច្រៀង លោកស្រាយបង្វិចយកឃ្លោកសាដេវ័រមកផ្គុំនឹងឈើ
 ច្រត់ បានជាដងជាផ្លែ ហើយដាក់ខ្សែ រួចផ្តាប់នឹងពោះធ្វើផឹតប៉ោងៗ ហើយ

ដេញយ៉ាងពិរោះ ។

ពេលរដូវរំហើយ ក្រោយពីការងារស្រែចំការបានចប់សព្វគ្រប់ លោកតែងត្រូវបានប្រជាជនអញ្ជើញឱ្យទៅច្រៀង ឬទេសនា ក្នុងពេល មានចុណ្យទាន ពីភូមិមួយទៅភូមិមួយ ។ លោកមិនបានទារប្រាក់កំរៃឈ្នួល ពីប្រជាជនទេ ប៉ុន្តែ ដោយសេចក្តីគោរពស្រឡាញ់ ប្រជាជនតែងប្រមូល ច្រើន ស្រូវអង្ករជូនលោកតាមសទ្ធា ។ ពេលធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ក្រុង ភ្នំពេញ លោកតែងឈប់សំចតនៅវត្តឧណ្ណាលោម ហើយឆ្លៀតពេលនោះ ដើម្បីពិគ្រោះពិភាក្សាជាមួយសាមណេរ.ភិក្ខុសង្ឃ អំពីបញ្ហាផ្សេងៗដែល ទាក់ទងនឹងព្រះពុទ្ធសាសនា ។

ក្នុងការច្រៀងក្តី ទេសនាក្តី លោកតែងលើកយកបញ្ហាដែលជា ចចុប្បន្នភាពក្នុងពេលនោះ មកធ្វើជាប្រធានបទ ដូចជាច្រៀង :

- អំពីការប្រកបមុខរបររកស៊ីធ្វើស្រែចំការ,
- អំពីការជ្រើសរើសគូស្រករ,
- អំពីភាពក្រីក្រតោកយ៉ាករបស់ប្រជាជន និងមូលហេតុ របស់វា,
- អំពីអវិជ្ជា អនក្ខរភាព របស់ប្រជាជនខ្មែរ,
- អំពីភាពស្លឹកស្រពន់ មិនសកម្ម ស្វាហាប់ខាងធ្វើពលកម្មដាំដុះ,
- អំពីការបែកបាក់សាមគ្គី ឈ្មោះទាស់ទែងតែគ្នាឯង ទាំង គ្រហស្ថ ទាំងអ្នកបួស,
- អំពីការជិះជាន់សង្កត់សង្កិនរបស់បរទេស មកលើប្រជាជនខ្មែរ
- អំពីការបាត់បង់ឯករាជ្យ និង អត្តភាពខ្មែរ,

. អំពីការវេចវិលនៃវប្បធម៌ អក្សរសាស្ត្រខ្មែរ ។ ល ។

កិត្តិស័ព្ទល្បីល្បាញខាងសំនួនវោហាររបស់កវី អ្វី នេះ បានឮខ្លួន
ខ្លាយទៅដល់ព្រះមហាក្សត្រ ។

ព្រះករុណាជាអម្ចាស់ជីវិតលើត្បូងព្រះស៊ីសុវត្ថិ បានត្រាស់
ហៅលោកឱ្យចូលគាល់ និងច្រៀងថ្វាយ ។ ប្តូងព្រះស៊ីសុវត្ថិ ពេញ
ព្រះទ័យនឹងថ្វីមាត់របស់លោកណាស់ ទើបអនុញ្ញាតឱ្យលោកចូលចំរើក្នុង
ក្រុមភ្លេងព្រះបរមរាជវាំង ហើយប្រទានងារជា « អ្នកព្រះភិរម្យភាសាអ្វី »
ប៉ុន្តែ ដោយនៅពេលនោះ មាននាយក្រុមវាំងម្នាក់ឈ្មោះអ្វី ដែរនោះ ទើប
ប្តូងព្រះស៊ីសុវត្ថិ ទ្រង់ត្រាស់ឱ្យហៅថា « ង៉ុយ » វិញ ដើម្បីកុំឱ្យច្រឡំ
គ្នា ។ ដូច្នេះបានជាលោកមានឈ្មោះ ១ ទៀតថា « ង៉ុយ » ឬ ក្រុមង៉ុយ
រៀងដរាបមក ។

កិត្តិស័ព្ទរបស់អ្នកព្រះភិរម្យភាសាអ្វី មិនគ្រាន់តែល្បីន្តីនៅក្នុង
ប្រទេសទេ ប៉ុន្តែ បានសាយភាយទៅដល់ប្រទេសថៃ ថៃមទៀត ។ ស្តេច
សៀម ក្រុមព្រះទ័រង់រាជានុភាព និងលោកសីដេស ជាតិបារាំង បានចូល
គាល់ប្តូងព្រះស៊ីសុវត្ថិ ។ ពេលប្រគំភ្លេងទទួលរៀបរយទេសនោះ អ្នក
ព្រះភិរម្យភាសាអ្វី ហៅ ង៉ុយ ប្រគំឈ្នះគេខាងខ្សែដេវ ។ កិត្តិស័ព្ទរបស់
លោកបានផ្សាយដល់ស្រុកសៀម ។ ស្តេចសៀមបានធ្វើរាជសារមកសុំ
អញ្ជើញអ្នកព្រះភិរម្យភាសាង៉ុយ ទៅច្រៀងថ្វាយ ឯក្រុងបាងកក ។ លោក
បានធ្វើដំណើរទៅនៅស្រុកសៀម អស់រយៈពេល ៣ ខែ ហើយបានទទួល
សេចក្តីរាប់អានពីសំណាក់ព្រះមហាក្សត្រ និងមន្ត្រីសៀម ។ ពេលនោះ
ស្តេចសៀមបានប្រទានងារជាភិរម្យភាសា « ផែរ៉ោះលឿកីន » និងប្រទាន

ឡើយអាវប្រាក់ខ្លុង ព្រមទាំងប្រាក់ និងវត្ថុផ្សេងៗទៀតជាច្រើន ។ មានដំណាលថា ក្នុងពេលធ្វើដំណើរត្រឡប់ពីប្រទេសសៀមវិញ លោកបានឆ្លងកាត់តាមខេត្តបាត់ដំបង ។ ពេលនោះ នៅខេត្តបាត់ដំបង មានអ្នកចម្រៀងមាត់ឯកម្នាក់ ឈ្មោះភិរម្យយូ ។ ដោយឮលឺថា អ្នកព្រះភិរម្យភាសាអ្វី ឮកែច្រៀង លោកភិរម្យយូ ក៏មកសុំច្រៀងភ្នាល់ ។ ភិរម្យយូបានសួរព្រះភិរម្យង៉ុយថា « ភ្នំព្រះសុមេរុនៅឯណា ? មានទំហំប៉ុណ្ណា ? កំពស់ប៉ុន្មានយោជន៍ ? ពីនេះទៅ បើសិនជាវាស់ តើមានប៉ុន្មានគីឡូម៉ែត្រ ? » ។ ព្រះភិរម្យង៉ុយឆ្លើយថា « បើលោកឆ្ងល់យ៉ាងនេះ តើលោកចង់ឱ្យខ្ញុំឆ្លើយត្រង់ ឬឱ្យឆ្លើយកុហក ? » ។ ភិរម្យយូថាបើសួរត្រង់ ត្រូវតែឆ្លើយឱ្យត្រង់ ។ ភិរម្យង៉ុយ ក៏ឆ្លើយកែដោះសារថា មានប៉ុណ្ណោះគីឡូ ប៉ុណ្ណោះម៉ែត្រ ហើយបើគិតពីបាត់ដំបងទៅ មានចម្ងាយផ្លូវប៉ុណ្ណោះទៀត បើភិរម្យយូ មិនជឿត្រូវទៅមើលចុះ ។ ភិរម្យយូ ព្រមទទួលជឿ ហើយភិរម្យង៉ុយ ក៏សួរវិញថា « តើពីផ្សារបាត់ដំបង ទៅភ្នំពេញ បើទៅតាមថ្នល់ តើមានប៉ុន្មានគីឡូ ? បើទៅតាមទន្លេសាបវិញ តើមានប៉ុន្មានគីឡូ ? » ភិរម្យយូ ក៏ទាល់ឆ្លើយមិនរួច ហើយភិរម្យង៉ុយច្រៀងបង្ហាត់ភិរម្យយូ យ៉ាងច្រើនថា កន្លែងធ្លាប់ទៅមក ហើយជាប្រទេសរបស់ខ្លួនឯង ភិរម្យយូមិនដឹងទៅហើយ ទៅសង្វាតសួរកន្លែងមិនដែលទៅ បើទោះជាខ្ញុំកុហក ក៏ត្រូវតែជឿខ្ញុំដែរ ។ ភិរម្យង៉ុយបង្ហាត់ទាល់តែភិរម្យយូទាល់ ចុះពីកន្លែងច្រៀង ហើយប្រជាជនអ្នកស្តាប់ទះដៃសរសើរភិរម្យង៉ុយយ៉ាងខ្លាំង ។ លោកប្រមុខខេត្តបាត់ដំបង បានប្រគល់រង្វាន់នៃជ័យជំនះដល់ភិរម្យង៉ុយ គឺសេះស ១ ក្បាល និងប្រាក់សុទ្ធ ៤០០

រៀបរយទៀត ។ ដូច្នេះហើយបានជា អ្នកចម្រៀងនានា មានការញញើត
លោកណាស់ មិនសូវមាននរណាហ៊ានច្រៀងតាំងនឹងថ្វីមាត់លោកឡើយ
មានតែជំទប់ សាន់ នៅឃុំភ្លើងឆេះរទេះ ស្រុកភ្នំពេញ ដែលជាមិត្តភក្តិ
និងជាដៃគូ របស់គាត់ម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ទើបអាចតបតនឹងលោកបាន ។ ពេល
អ្នកចម្រៀងទាំងពីរនេះ ទៅច្រៀងនៅកន្លែងណា មនុស្សម្នាច្រុសស្រី
នៅភូមិស្រុកឆ្ងាយៗ បានភ្នកទៅស្តាប់ជាច្រើន ។

នៅពេលក្រោយមកទៀត លោក សីដេស បាននាំព្រះភិរម្យ
ភាសាអ៊ូ ទៅជួបលោកស្រី ស៊ុយហ្សាន កាប៊ីឡែស (Suzanne Kar-
peles) ដែលជានាយកវិជ្ជាស្ថានពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ នៅភ្នំពេញ ។ នៅឆ្នាំ
១៩៣០ អ្នកស្រីនាយក សុំឱ្យអ្នកព្រះភិរម្យភាសាច្រៀងកំណាព្យរបស់
គាត់ឡើងវិញទាំងអស់ បែបរង្វើលៗ ដើម្បីឱ្យអ្នកប្រាជ្ញនៅវិជ្ជាស្ថានពុទ្ធ-
សាសនបណ្ឌិត្យកត់ត្រាទុក ។ ជារង្វាន់នៅពេលនោះ អ្នកស្រី ស៊ុយសាន
បានឱ្យលោក នូវប្រាក់ ១ រៀល ជានិមិត្តរូបនៃការស្រឡាញ់វប្បធម៌
អរិយធម៌ខ្មែរ ។ ដោយចង់រក្សាទុកស្នាដៃនេះឱ្យបានយូរអង្វែង សំរាប់
មនុស្សជំនាន់ក្រោយ ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ បានចាត់ចែងបោះពុម្ពស្នាដៃ
របស់លោកជាបួនច្បាប់ ហើយក្រោយមក បានបោះបញ្ចូលគ្នាជាមួយ
ច្បាប់វិញ ។

តាមពិត ស្នាដៃរបស់លោកមានច្រើន ប៉ុន្តែគេមិនបានកត់ត្រា
ព្រោះលោកតាម៉ុយ ជាករិដែលបង្កើតស្នាដៃដោយច្រៀងផ្ទាល់មាត់ ។

ស្នាដៃរបស់លោក ដែលយើងរកឃើញ រហូតដល់សព្វថ្ងៃ មាន
៥ គឺ :

- ១. ច្បាប់លើកថ្មី « បទកាកគតិ » (ឆ្នាំ ១៩២២),
- ២. ច្បាប់កេរកាលថ្មី « បទព្រហ្មគីតិ » (ឆ្នាំ ១៩២២),
- ៣. សេចក្តីវិលីកដាស់តឿន « បទពាក្យ ៧ » (ឆ្នាំ ១៩៣១),
- ៤. ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុសស្រី « បទពាក្យ ៧ » (មិនដឹង
កាលបរិច្ឆេទ), អាចក្នុងឆ្នាំ១៩៣៥ព្រោះជាស្នាដៃទី៥ ។
- ៥. បណ្តាំក្រមងុយ « បទព្រហ្មគីតិ » (ក្នុងរវាងឆ្នាំ១៩៣៥) ។

ក្រៅពីស្នាដៃខាងលើនេះ នៅមានស្នាដៃផ្សេងទៀត ដែលគេ
រកមិនឃើញឯកសារសរសេរ ហើយដែលអ្នកស្រាវជ្រាវពីមុនៗ បានចាត់ទុក
ថាជាស្នាដៃរបស់អ្នកភិរម្យភាសាអ្វី ដែរ គឺចម្រៀងស្តីអំពី :

- ការប្រែប្រួលនៃស្រុកទេស,
- កតញ្ញកតវេទី,
- ត្រៃលក្ខណ៍,
- ចម្រៀងស្រី-ប្រុស ...

អ្នកភិរម្យភាសាអ្វី មានភរិយាល្មោះ អ៊ុន ។ លោកមានបុត្រ

ចំនួន ៦ នាក់ សុទ្ធតែប្រុស គឺ :

- ១. ឈ្មោះ ដួង
- ២. ឈ្មោះ ចេង
- ៣. ឈ្មោះ ចា
- ៤. ឈ្មោះ ចិន
- ៥. ឈ្មោះ ចុង
- ៦. ឈ្មោះ ចេវ

ក្នុងចំណោមកូនភាគតំទាំង ៦ នាក់ មានម្នាក់ដែលមានទេពកោសល្យខាងសំនួនវេហារ ប្រហាក់ប្រហែលគាត់នោះគឺ កូនទី ៥ ដែលគេនិយមហៅថាអាចារ្យ ចុង ។ មានព័ត៌មានខ្លះទៀតថា គាត់នៅមានចៅម្នាក់ទៀត ដែលមានវេហារល្បីខាងច្រៀងអាយ៉ែដែរ ហើយមានរូបរាងស្អមស្អើង ដែលគេធ្លាប់ឮឈ្មោះថា នាយស្លឹក ។ នៅពេលច្រៀងអាយ៉ែនាយស្លឹក តែងចង្ហាញខ្លួនគាត់ថា « ស្រុកខ្ញុំនៅឯលិចពោធិចិនតុង កូនអាចារ្យចុងចៅអាចារ្យដ៏យ » ។

អ្នកព្រះភិរម្យភាសាអ្វី បានទទួលអនិច្ចកម្ម នៅថ្ងៃសុក្រ ៦ កើត ខែមិគសិរ ព.ស ២៤៧៩ គ.ស ១៩៣៦ ក្នុងជន្មាយុ ៧១ ឆ្នាំ ដោយជំងឺទល់លាមក ។

សង្គមបរិយាកាសនៅកម្ពុជា
(ពីឆ្នាំ ១៨៦៥ ដល់ឆ្នាំ ១៩៣៦)

នៅក្នុងរយៈពេលជាង ៧០ ឆ្នាំនេះ នៅប្រទេសកម្ពុជា គេឃើញមានព្រឹត្តិការណ៍សំខាន់ៗជាច្រើន ដែលធ្វើឱ្យមានវិបត្តិទាំងប្រទេស ទាក់ទងដល់គ្រប់វិស័យរបស់សង្គម និងប៉ះពាល់ដល់ភាពរស់នៅរបស់ប្រជាជនខ្មែរ ទូទាំងប្រទេស ។

ប្រជាជនកម្ពុជា បាត់បង់សិទ្ធិសេរីភាព និងអ្វីៗដែលខ្លួនធ្លាប់មានពីមុនៗមក ក្នុងឋានៈជាម្ចាស់ប្រទេស ចាប់ពីឆ្នាំរក គ.ស ១៨៨៤ [1] គឺក្នុងពេលដែលពួកអាណានិគមបារាំង បានប្រើអំណាចរំលោភទាំងកំរោល

មកលើអធិបតេយ្យរបស់ប្រទេសកម្ពុជា ដោយលែងទទួលស្គាល់កម្ពុជា ក្នុងលក្ខណៈជាប្រទេសស្ថិតក្នុងអាណាព្យាបាលរបស់ខ្លួន ។ ផ្ទុយទៅវិញ បារាំងបានចាប់យកកម្ពុជា ធ្វើជាប្រទេសអាណានិគមរបស់ខ្លួនតែម្តង ។

ចាប់តាំងពីពេលនោះ គេឃើញមានការសើរើរៀបចំប្រទេស ឡើងវិញនៅគ្រប់វិស័យ ទៅតាមប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងបារាំង ទាំងខាងរដ្ឋបាល ទាំងខាងសេដ្ឋកិច្ច សង្គមកិច្ច វប្បធម៌ អប់រំសិក្សាធិការ ដូចជា :

- មានការតែងតាំងមន្ត្រីភាគច្រើនជាជនបរទេស ក្នុងអង្គការ រដ្ឋបាលឱ្យត្រួតត្រាប្រទេសខ្មែរ,
- មានការវាស់វែងបែងចែកដីធ្លី និងប្រគល់កម្មសិទ្ធិឱ្យប្រជាជន ដើម្បីងាយដកហូតពន្ធដារ,
- មានការបោះពុម្ពក្រដាសប្រាក់ថ្មី ជំនួសប្រាក់សុទ្ធ [2],
- ប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងព្រះរាជទ្រព្យ យកទៅដាក់រតនាគារ រួម ហៅថា Trésor unique du Royaume [3],
- ការផ្សព្វផ្សាយវប្បធម៌ និង អរិយធម៌លោកខាងលិច នៅ ក្នុងប្រទេស រាប់តាំងពីអក្សរ ភាសា សីលធម៌រស់នៅ សម្លៀកបំពាក់ សិល្បៈ ភ្លេង របាំ រាំ ច្រៀង . ល . ។

ម្យ៉ាងទៀត នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩១៤ - ១៩១៨ សង្គ្រាមលោកលើក ទី ១ បានផ្ទុះឡើងនៅប្រទេសអឺរ៉ុប ។ ពិតមែនតែសង្គ្រាមនោះ មិនកើត ឡើងលើ ទឹកដីរបស់យើង ប៉ុន្តែផលវិបាករបស់សង្គ្រាមនេះ បានប៉ះពាល់ យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរមកលើប្រជាជនកម្ពុជា ។ ដោយសារប្រទេសកម្ពុជា ជាប្រទេស អាណានិគមរបស់បារាំង ដូច្នោះ ឈាមខ្មែរ ក៏កំពប់ខ្មាយដោយសារបារាំងធ្វើ

សង្គ្រាមនៅអឺរ៉ុបដែរ ។ ពេលនោះ បារាំងបានចាប់ប្រជាជនខ្មែរបុរសៗ ឱ្យធ្វើទាហាន ហើយមួយចំនួនធំត្រូវបានចាត់បញ្ជូនឱ្យទៅជួយច្បាំងបារាំង ។ ទាហានមួយចំនួនបានពលីនៅលើសមរភូមិ ដោយឥតមានស្គាល់ឈ្មោះ និងស្រុកកំណើតរបស់គេឡើយ [4] ។

ប្រជាជនកម្ពុជាដែលនៅក្នុងស្រុក ត្រូវទទួលរងទុក្ខវេទនា ដោយសារការហ៊ុំព័ទ្ធសេដ្ឋកិច្ចពីខាងក្រៅ ដោយសារគ្រោះធម្មជាតិ (ទឹកជំនន់ និងរាំងស្ងួត) បណ្តាលឱ្យមានន្ទឹក្សជាទូទៅពេញប្រទេស ។ ជំងឺតម្កាត់កើតឡើង ហើយឆ្លងរាលដាលយ៉ាងរហ័ស ដោយសារខ្វះថ្នាំសង្គ្រោះ ។ រីឯពួកអាណានិគមវិញ គិតតែជីវិតទារពន្ធដារលើមនុស្ស សត្វ និងឧបករណ៍សម្ភារៈសព្វសារពើ ដើម្បីយកទៅចំណាយក្នុងសង្គ្រាម និងដើម្បីស្តារប្រទេសរបស់គេឡើងវិញ ក្រោយពេលសង្គ្រាមបានចប់ទៅវិញ ។ ការប្រមូលពន្ធដារលើទំនិញ និងការហ៊ុំព័ទ្ធសេដ្ឋកិច្ច និងការខកខានមិនបានផលិត បណ្តាលមកពីគ្រោះរាំងស្ងួត នាំឱ្យមានអតិផរណាទំនិញសព្វសារពើចេះតែឡើងថ្លៃរៀងរាល់ថ្ងៃ ។ ទន្ទឹមនឹងព្រឹត្តិការណ៍ខាងលើនេះ ពួកឈ្នួញបរទេស និងអ្នកប្រកបមុខរបរលក់ដូរ ឆ្លៀតឱកាសកេងប្រវ័ញ្ច តែបន្លំយកចំណេញ ដើម្បីធ្វើមានបានពីលើខ្នងប្រជាជនខ្មែរ ដែលភាគច្រើនជាកសិករមិនសូវបានរៀនសូត្រ ទាំងខាងអក្សរសាស្ត្រ ទាំងខាងលេខនព្វន្ត ។

[1] នៅក្នុងសៀវភៅឈ្មោះ « រាជាធិបតេយ្យកម្ពុជា និងព្រះរាជបូជនីយកិច្ចដើម្បីឯករាជ្យ (La Monarchie Cambodgienne et la

Croisade Royale pour l'Indépendance) » សម្តេចព្រះ
នរោត្តមសីហនុ បានរៀបរាប់យ៉ាងពិស្តារ អំពីខ្លឹមសារអនុសញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៨៤
(ទំព័រ ៥៣ និងចន្លោះប្រហោង) ។

. ឯកសារមហាបុរសខ្មែរ របស់លោក អេង សុត, ត្រង់រជ្ជកាលព្រះ
នរោត្តម ភាគខាងចុង ។

[2] នៅមុនសតវត្សទី ១៥ ការផ្លាស់ប្តូរទំនិញសំខាន់ៗ ក្នុងការលក់ដូរក្នុង
ស្រុក និងក្រៅប្រទេស គេធ្វើឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូរទៅវិញទៅមក ដោយ
យកទំនិញប្តូរនឹងទំនិញ យកមាសទៅប្តូរក៏មាន (សៀវភៅ Le Cam-
bodgeបោះពុម្ពផ្សាយដោយក្រសួងយោសនាការ នៃរាជរដ្ឋាភិបាល
កម្ពុជា ភ្នំពេញ, ឆ្នាំ ១៩៦២),

. កំណត់ហេតុ ស្តីអំពីទំនៀមទម្លាប់របស់ប្រទេសកម្ពុជា, របស់ ច្រវតាក្វាន់
(Mémoires sur les coutumes du Cambodge de
Tcheou Takouan; Œuvres postumes de Paul Pelliot
Adrien - Maison- neuvre Paris 1951),

- . សិលាចារឹកស្តុកកក់ធំ,
- . ឯកសារមហាបុរស,

លុះមកដល់ឆ្នាំ ១៥៩៥ ក្នុងរជ្ជកាលព្រះសត្តាទីមួយ គេបានរកឃើញ
មានប្រាក់ដែលបោះចោលលើកដំបូង ។ រហូតមកដល់រជ្ជកាលព្រះអង្គខ្ទង់
ទើបមានការបោះប្រាក់ចោលសាជាថ្មី ក្នុងរវាងឆ្នាំ ១៨៤៧ ត្រង់រជ្ជកាល
ព្រះអង្គខ្ទង់) ។

. សៀវភៅ La Monarchie Cambodgienne និងសៀវភៅ

Le Cambodge ដូចបញ្ជាក់ខាងលើ ។

[3] បារាំងបានប្រមូលសម្បត្តិព្រះរាជទ្រព្យ យកទៅដាក់រតនាគាររួម នៅ ក្នុងឆ្នាំ ១៨៩១ (សូមអានឯកសារមហាបុរសខ្មែរ) ។

[4] កាលពីមុនឆ្នាំ១៩៧៥ គេឃើញមានរូបសំណាកធ្វើអំពីស្ពាន់យ៉ាងធំ តម្កល់កណ្តាលសួន នៅខាងកើតស្ពានទ្វេបារាំង ត្រង់មុំវត្តចិនដំដែក ដែល គេនិយមហៅថា រូបពីរ ។ រូបសំណាកនោះ បារាំងបានកសាងដើម្បីឧទ្ទិស ចំពោះមហានគរ បារាំង និងខ្មែរ ដែលបានពលីជីវិតក្នុងការជួយច្បាំងបារាំង ។ ក្រោយឆ្នាំ ១៩៧៥ ក្នុងពេលដែលខ្មែរក្រហមឡើងកាន់អំណាច រូប សំណាកនេះ ត្រូវបានគេកំទេចចោលទាំងស្រុង ។

ប្រមូលចងក្រងព័ត៌មានដោយ

យី ធន់